

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4368/2023
04.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Маријане Андријашевић, Весне Мاستиловић, Надежде Видић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против туженог Клиничко болничког центра “Др Драгиша Мишовић – Дедиње“, из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2667/23 од 06.07.2023. године, у седници одржаној 04.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2667/23 од 06.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2667/23 од 06.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2653/21 од 04.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор пресуђене ствари истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 01.12.2022.године. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да на име разлике између исплаћене и минималне зараде исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног износа па до коначне исплате, све ближе означено у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке

одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде за исхрану у току рада исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом за сваки појединачни износ почев од дана његове доспелости па до коначне исплате све ближе означено у овом ставу изреке. Ставом петим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име регреса за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног износа, па до коначне исплате, све ближе означено у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке констатовано је да је тужба тужиље повучена у делу којим је тражила исплату разлике плате и минималне зараде за период од 01.03.2018. до 31.01.2019.године. Ставом седмим изреке тужила је ослобођена обавезе плаћања судских такси. Ставом осмим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 80.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2667/23 од 06.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалба парничних странака и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2653/21 од 04.04.2023. године у ставу четвртм, петом и осмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаним делом пресуде је накнада штете на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Одлуке нижестепених судова, којима је одбијен тужбени захтев за исплату наведених накнада, у складу су са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Из ових разлога, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, односно нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 05.04.2021. године (преиначење 01.12.2022. године), а вредност предмета спора побијаног дела потраживања је 196.647,81 динара и овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не

прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиље недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**